ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΡΑΥ

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΤΖΟΥΛΙΑΣ

κάμαρη ἦταν θυθισμένη στὸ σκοτάδι, γεμάτη ἀπὸ μιὰ θαρειὰ σιωπή. Ὁ Ἄλλαιν, μόλις μπῆκε μέσα, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ μιὰ παράξενη ἀγωνία.

—Τζούλια, ποῦ εἶσαι; Θέλεις νὰ μὲ τρομάξῃς; Ἔλα, ἄφησε λοιπὸν αὐτὰ τὰ τρελλὰ ἀστεῖα... φώναξε νευριασμένος, μ' ἕνα παράφωνο γέλιο.

Μὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς. Ἔψαξε τότε μὲ τὸ χέρι του ποὺ ἔτρεμε γιὰ νὰ θρῇ τὸν διακόπτη κι' ἄναψε τὸ φῶς. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα οὔρλιασμα φρίκης ξέσκισε τὸ λαιμό του. Εἶχε σκοντάψει πάνω σ' ἕνα κορμί, ξαπλωμένο καταγῆς. Ἦταν τὸ πτῶμα τῆς Τζούλιας.

Τὸ σιωπηλὸ σπίτι ἀντήχησε ἀπαίσια ἀπὸ τὴν πένθιμη κραυγὴ τοῦ νέου. Ἡ Τζούλια ἦταν ἀκίνητη, νεκρή, ἐκεῖ μπροστά του. Τὸ δεξὶ της χέρι ἔσφιγγε σφιχτὰ τὸ πιστόλι. Τὸ αἷμα ποὺ εἶχε τρέξει ἀπὸ τὸ δεξὶ της κρόταφο, εἶχε σχηματίσει μιὰ μικρὴ κόκκινη λίμνη γύρω ἀπὸ τὸ κερένιο πρόσωπό της. Τὰ γουρλωμένα μάτια της δὲν εἶχαν μονάχα μιὰ ἔκφρασι φρίκης, μπροστὰ στὸ θάνατο, μὰ κάτι πιὸ ἀπαίσιο, πιὸ τραγικό, πιὸ ἀπάνθρωπο...

Ὁ Ἄλλαν ἔτρεξε σὰν τρελλὸς κι' εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. Ἔπειτα, παραπατῶντας, γύρισε στὸ σπίτι του, σωριάστηκε πάνω σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, μὲ πνιγμένα ἀναφυλλητά. Ἡ τραγωδία τῆς Τζούλιας τοῦ εἶχε ξεσκισει τὴν καρδιά...

Κι' ὡστόσο, ἐκείνη ἡ μέρα εἶχε ἀρχίσει μὲ χαρούμενα γέλια. Ἡ Τζούλια, γιὰ πρώτη φορά, τὸν εἶχε φιλήσει στὸ στόμα καὶ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ πὼς θὰ τὸν περίμενε τὸ θράδυ στὸ σπίτι της.

—Νάρθης, Ἄλλαιν! τοῦ εἶχε πῆ, μὲ μιὰ ἔκφρασι πόνου στὰ παράξενα μάτια της. Εἶμαι τόσο μόνη!.. Τόσο δυστυχισμένη!..

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε ἀρχίσει ἡ τραγικὴ ἀναμονή της...

Εἶχε γνωρίσει τὸν Ἄλλαιν σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ εἶχαν κάνει μαζὶ μὲ ἄλλους φίλους τους. Ἡ Τζούλια ἔκανε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρά της. Ἦταν τόσο ὥμορφο, τόσο ρωμαντικὸ ἐκεῖνο τὸ πανδοχεῖο, ὅπου θὰ περνοῦσαν τρεῖς ὁλόκληρες μέρες! Μὰ κι' ὁ Ἄλλαιν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, εἶχε ἀρχίσει νὰ τῆς δείχνη μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια. Μὰ ἡ συγκινήσεις τῆς πρώτης μέρας, ἡ κούρασι, ὁ παγωμένος ἀέρας τοῦ βουνοῦ, ἀρρώστησαν τὴν Τζούλια. Ὁ Ἄλλαιν τῆς κρατοῦσε συντροφιά, τὴ διασκέδαζε καὶ τὸ θράδυ, ὅταν ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ τὴν καληνυχτήσῃ, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ τρυφερότητα καὶ κοκκινίζοντας σὰν μικρὸ παιδί, τῆς εἶπε πὼς τὴν ἀγαποῦσε, πὼς ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῆ καὶ πὼς θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζύ του στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ ζήσουν ἐκεῖ κάτω, στ' ἀπέραντα χτήματά του, εὐτυχισμένοι..

Τὴν τρίτη μέρα, ἡ Τζούλια ἦταν καλὰ καὶ μπόρεσε νὰ γυρίσῃ στὴ Βενετία. Ἐκεῖνο τὸ εἰδύλλιο τὴν εἶχε μεταμορφώσει. Μὰ ἐρχόντουσαν πάλι στιγμὲς ποὺ τὴν ἔπιαναν ἡ νευρικὲς κρίσεις της (ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει τρελλὴ) καὶ τότε τὰ ἔθλεπε ὅλα πένθιμα καὶ μαῦρα.

Ἡ Τζούλια εἶχε κληρονομήσει ὅλο τὸ πάθος τῆς μητέρας της γιὰ τὶς ἀπρόοπτες περιπέτειες, γιὰ τὴν κοσμικὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὶς τρελλὲς διασκεδάσεις. Ζοῦσε μόνη της, ἀνεξάρτητη, τὸ χειμῶνα στὴ Ρώμη, κοντὰ στὴ θεία της, τὸ καλοκαῖρι στὴ Βενετία, τὸ φθινόπωρο στὸ Παρίσι, τὴν ἄνοιξι στὶς μαγευτικὲς ὄχθες τῆς λίμνης τοῦ Κόμο.

Μὰ ἡ τρελλὴ ζωὴ τῆς εἶχε τσακίσει τ' ἄρρωστα νεῦρα της. Πολλὲς φορὲς ἔσφιγγε τοὺς κροτάφους της κι' ἔλεγε στὶς φίλες της μὲ μιὰ παράξενη φωνή:

—Μὰ τί ἔχω; Γιατὶ γυρίζει τὸ κεφάλι μου, Θεέ μου! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελλαθῶ!

Ὁ δόκτωρ Σαλβίνι, ἕνας παλιὸς φίλος τῆς οἰκογενείας της, ποὺ εἶχε κουραστῆ πειὰ νὰ τὴν συμβουλεύη ν' ἀλλάξῃ ζωή, τῆς εἶπε μιὰ μέρα μὲ πίκρα:

—Πρόσεξε, Τζούλια! Συλλογίσου τὴ μητέρα σου. Ἡσύχασε πειά, γιατὶ ἂν δὲν μ' ἀκούσῃς κι' αὐτὴ τὴ φορά, δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ τρελλαθῆς στ' ἀλήθεια!...

Μὰ ἡ Τζούλια δὲν ἄκουγε κανένα. Κοιμόταν λίγο, κάπνιζε πάρα πολύ, δὲν εἶχε ὄρεξι, ἔτρωγε ἅταχτα καὶ λίγο. Ὁ χορὸς τὴ νύχτα καὶ τὰ «κοσμικὰ» σπὸρ τὴ μέρα, τὴν εἶχαν κανει νευρική, εὐέξαπτη, φοβιτσιάρα. Κ' ὑπέφερε ἀπ' ὅλα: ἀπ' τὸν ἥλιο, ἀπὸ τὰ φῶτα ἀπὸ τὸ θόρυθο, ἀπὸ τὶς εὐωδιὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τὴ σιωπὴ τῆς νύχτας. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κοιμηθῆ. Ἦταν ὅλο νεῦρα!...

—Ἄκουσέ με, Τζούλια, πρόσεξε τὸν ἑαυτό σου! τῆς ξαναεῖπε ὁ δόκτωρ Σαλβίνι. Πάψε πειὰ νὰ πίνης τόσα κοκταίηλς ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ θράδυ. Πρέπει νὰ κοιμᾶσαι δώδεκα ὧρες τὴ μέρα. Ἀλλοιῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, θὰ καταντήσῃς στὸ φρενοκομεῖο!...

Ἡ Τζούλια τότε ἄρχισε στ' ἀλήθεια νὰ νοιάζεται γιὰ τὸν ἑαυτό της, μὰ ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά. Ὁ ὀργανισμός της δὲν ἄντεχε στὶς στερήσεις. Κ' ἡ Τζούλια γνώρισε τὴ φριχτὴ ἀγωνία τοῦ τοξικομανοῦς, ποὺ δὲν ἔχει πειὰ δηλητήρια γιὰ τὶς αἰσθήσεις του.

Αὐτὸ τὸ μαρτύριο κράτησε ὡς τὴ μέρα ποὺ γνώρισε τὸν Ἄλλαιν. Ἀπὸ τότε ἡ ζωή της ἄλλαξε ξαφνικά, οἱ ἐφιάλτες χάθηκαν, ἡ νευρώσεις ἐξαφανίστηκαν, ἡ ἀπογοητεύσεις ἐξεχάστηκαν.

Ὁ ἔρως θριάμβευσε. Ἡ «μοιραία» ὡμορφιὰ της πῆρε ἕνα ἄλλο θέλγητρο. Τὰ μάτια της τώρα εἶχαν ἕνα ἄλλο φῶς καὶ τὰ χειλη της δὲν εἶχαν πειὰ ἐκείνη τὴν ἔκφρασι τῆς πίκρας καὶ περιφρονητικῆς ἀηδίας γιὰ τὰ πάντα.

Ἡ Τζούλια τώρα ζοῦσε μιὰ δεύτερη ζωή.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, μόλις ἔφυγε ὁ Ἄλλαιν, ἔνοιωσε πάλι νὰ τὴν κυριεύη μιὰ ἀπογοήτευσι, μιὰ ἀνεξήγητη μελαγχολία, σὰν νὰ ἦταν ἄρρωστη ἡ ψυχή της.

Θάρχόταν ἄραγε ὁ Ἄλλαν; Τῆς ἔλεγε ἀλήθεια ὅτι τὴν ἀγαποῦσε; Θὰ τὸν ἄφηναν οἱ γονεῖς του νὰ τὴν παντρευτῆ; Μὰ θάρχόταν; Θὰ ἐρχόταν; Κάτι, μέσα της, τῆς ἔλεγε πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάθλεπε πειά. Μὰ γιατί, γιατί;

Θεέ μου! Τί ἀνυπόφορο ποὺ ἦταν ἐκεῖνο τὸ πράσινο χαλὶ τῆς κάμαρᾶς της. Κι' ἐκεῖνο τὸ γκρίζο χρῶμα τῆς ταπετσαρίας; Καὶ τὸ ὠμὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τῆς πλήγωνε τὰ μάτια;... Ἀ! Τί ἀθάσταχτη ποὺ ἦταν ἡ ζωή!...

Θέλησε ὡστόσο νὰ καλμάρῃ τὰ νεῦρα της, νὰ ξεγελάσῃ τὴ θανάσιμη ἀγωνία της. Μὰ πῶς; Νὰ θγῆ ἔξω; Κι' ἂν ὁ Ἄλλαιν ἐρχόταν πιὸ ἐνωρίς; Τί ἔπρεπε νὰ κάνη; Πῶς θὰ ἡσύχαζε;

* * *

Δυὸ ἡ ὥρα... Δυὸ καὶ μισή... Θάρθη ἄραγε; Δὲν θάρθη; Πόσο ἀργὰ περνάει ἡ ὥρα μακρυὰ ἀπὸ τὸν Ἄλλαιν, τὴ μεγάλη, τὴ μοναδικὴ μεγάλη ἀγάπη τῆς ζωῆς της! Καὶ πόσο ἀργεῖ νὰρθη τὸ ἀπόγευμα!... Μὰ ἀλήθεια, πῶς περνάει ἡ ὥρα; Ἀργά; Γρήγορα; Ἡ Τζούλια δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ συγκεντρώση τὶς σκέψεις της.

Τρεῖς ἡ ὥρα... Ἡ Τζούλια περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω μέσα στὴν κάμαρά της μὲ νευρικά, σπασμωδικὰ θήματα. Τὸ κεφάλι της ἦταν θαρύ, πονοῦσε, σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάση. Ἄξαφνα, ἀκούστηκαν θήματα... Μὰ ὄχι... Ἦταν στὸ δρόμο! Ἕνα κῦμα αἵματος ἀνέθηκε στὸ κεφάλι της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ θάμπωσαν τὰ μάτια της. Ἀ! Μπᾶ! Δὲν θάρθη. Ποιὸς ξέρει... Μιὰ ἄλλη γυναῖκα, πιὸ ὠμορφη, πιὸ σαγηνευτική, θὰ τὸν σφίγγη στὴν ἀγκαλιά της.

Ἀ! Τὸ αἷμα! Πῶς θουΐζει τὸ αἷμα στ' αὐτιά της! Ἀλήθεια, γιατὶ εἶχαν τεντώσει ἔτσι ἡ φλέθες της, σὰν νὰ ἤθελαν νὰ σπάσουν;

—Θεέ μου! Μὰ τί ἔχω; Θὰ τρελλαθῶ! φώναξε παγώνοντας ἀπὸ φρίκη ἡ ἄρρωστη Τζούλια.

Αὐτὰ τὰ λόγια της ἀντήχησαν πένθιμα μέσα στὴν καταθλιπτικὴ σιωπή. Ἕνα σιδερένιο στεφάνι ἄρχισε νὰ τῆς σφίγγη τὸ μέτωπο. Κι' αὐτὴ ἡ θανάσιμη ἀγωνία ἀνεθαίνει στὸ λαιμὸ καὶ τὴν πνίγει, σὰν νὰ τὴν σφίγγουν ἀόρατα χέρια!

Ἡ Τζούλια θέλει νὰ φύγη, νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ ἐκείνη τὴ μαρτυρικὴ ἀτμόσφαιρα. Μὰ πῶς νὰ φύγη; Μιὰ ἄλλη Τζούλια, μὲ χλωμὸ πρόσωπο, μὲ κόκκινα μάτια ἔρχεται ἀργά, ἀργὰ ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ μεγάλου καθρέφτη... Εἶνε ἡ ἄλλη, ἡ παλιὰ Τζούλια, ἡ τρελλή, ἐκείνη ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει τὸν Ἄλλαιν.

Μὰ τί θέλει αὐτὴ ἡ ξένη, τί θέλει; Ἡ Τζούλια μ' ἕνα οὔρλιασμα φόθου, ἄρπαξε τὸ πιστόλι της ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ κομμοδίνου καὶ τὸ σήκωσε ψηλὰ γιὰ νὰ σκοτώση τὴν ἄλλη Τζούλια, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ καθρέφτη. Μὰ τὸ νευρικὸ χέρι της ἔκλεισε σπασμωδικά, τὸ δάχτυλο τράθηξε τὴ σκανδάλη κ' ἡ Τζούλια, ἡ καινούργια, ἡ ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἄλλαιν, ἔνοιωσε ἕνα σκληρὸ πόνο στὸ κεφάλι κι' ἀμέσως ὅλα σκοτείνιασαν καὶ χάθηκαν ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἡ τρελλὴ Τζούλια εἶχε αὐτοκτονήσει.

Μὰ τὴν ὥρα ποὺ ξεψυχοῦσε, στὸ θάθος τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου ἀντηχοῦσαν τὰ θήματα τοῦ Ἄλλαιν. Ἡ Τζούλια τάκουσε μέσα στὸ ψυχορράγημά της καὶ τῆς φανηκε πὼς ἦσαν τὰ δικά της θήματα, τὰ θήματά της, καθὼς κατέθαινε ἀργά, ἀργὰ στὸν ἄλλον κόσμο!...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΡΑΥ